

5

நாமகரணமற்ற கிறிஸ்தவம்:

இது என்ன?

இந்தப் பாடத்தை வாசிப்பவருக்குள் பேதுரு, யாக்கோபு, யோவான் மற்றும் பவுல் ஆகியோரைப் போலவே ஒரு கிறிஸ்தவராக மட்டும் இருக்கும்படியான ஒரு பரிசுத்தமான விருப்பத்தைத் தூண்டுவதே இந்தப் பாடத்தின் நோக்கமாக உள்ளது. எருசலேமில் கூடிவந்த சபை முழுவதும் இப்படிப்பட்ட கிறிஸ்தவர்களைக் கொண்டதாகவே இருந்தது. இதைத் தவிர வேறெந்த இலக்கும் ஒரு கிறிஸ்தவராயிருப்பதற்குத் தகுதியானதல்ல, மற்றும் வேறெதுவும் தேவனைப்பிரியப்படுத்துவதாய் இருப்பதில்லை. மக்களில் பலர் தேவனைப் பிரியப்படுத்தவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள் என்பதை நான் சம்மதிக்கிறேன் - வேறு ஏதாவது செய்வதைக் காட்டிலும் அவரைப் பிரியப்படுத்துவார்கள். அவர்கள் தாங்கள் செய்வது எல்லா வற்றிலும் முழு இருதயத்துடன் கர்த்தரைப் பின்பற்ற விரும்புகின்றனர் என்று நம்பவே நான் விரும்புகின்றேன். ஆகையால், அவர்கள் நாமகரணக் கூட்டத்தின் கிறிஸ்தவர்களாய் இருந்தால், நாமகரணத்துவம் என்பது தேவனைப் பிரியப்படுத்துவதில்லை என்று அவர்கள் அறியாத காரணத்தினாலேயே அப்படியிருக்கும். அப்படிப்பட்ட இருதயங்களுக்கென்றே இந்தப் பாடம் எழுதப்பட்டுள்ளது.

முதல் கிறிஸ்தவர்கள் நாமகரணமற்ற கிறிஸ்தவர்களாய் இருந்தனர் என்பதை மத உலகம் முழுவதும் ஒப்புக்கொள்கின்றது என்பதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. கர்த்தர் அவர்களை சபையில் சேர்த்துக் கொண்டதால் அவர்கள் சபையின் உறுப்பினர்களாய் இருந்தனர். இந்தக் கிறிஸ்தவர்கள் அப். 2ல் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது போன்ற நாமகரணமற்ற கூட்டங்களை நடத்தினர். அவர்கள் தேவனைத் துதிக்கவும், ஜெபிக்கவும் ஒன்றுகூடினர், இரட்சிக்கப்படாத மக்களை இந்தக் கூட்டங்களுக்கு அழைத்துக் கொண்டு வந்தனர், சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்தனர், பாவிசனை இரட்சித்தனர், ஊழியர்களை நியமித்தனர், ஏழைகளைப் பராமரித்தனர் - உண்மையில், சபை ஊழியத்தின் எல்லா வகைகளையும் - எந்த ஒரு நாமகரணக் கூட்ட இணைவுமின்றி செய்தனர். அவர்கள் கிறிஸ்தவர்களாகவும் இரட்சிக்கப்பட்டவர்களை நாள்தோறும் கர்த்தர் சேர்த்துக் கொண்டு வந்த அவருடைய மக்களின் சரீரம் என்ற அந்த சபையாராகவும் மட்டுமே வாழ்ந்தனர். இரட்சிக்கப்பட்டவர்களைக் கொண்டிருந்த இந்த சரீரம் (சபை) தான் பரிசுத்த ஆவியானவரால் “எருசலேமிலிருந்த சபை” (அப். 8:1; 11:22) என்று அழைக்கப்பட்டது.

நமது முந்திய பாடத்தில் நாம், இயேசு தமது சீஷர்களைச் சகல

சத்தியத்திலும் வழிநடத்துவதற்குப் பரிசுத்த ஆவியானவரை அவர்களிடத்தில் அனுப்புவதாக வாக்களித்தார் என்பதைத் தெய்வீகப் பதிவேடுகளை ஆராய்ந்ததினால் கண்டறிந்தோம். அவர்கள் உன்னதத்திலிருந்து வரும் பெலனால் தரிக்கப்படும் வரைக்கும் எருசலேமில் காத்திருக்க வேண்டும் என்று அவர் கட்டளையிட்டார். அவர்கள் எருசலேமுக்குச் சென்று வல்லமைக்காகக் காத்திருந்ததை நாம் விசுவாசக் கண்களினால் கண்டோம். அதே வகையில் நாம், அவர்களிடம் பரிசுத்த ஆவியானவர் வந்து, அவர்களுக்குள் புகுந்து, தம் ஊழியத்தைத் தொடங்கினார் என்பதையும் கண்டோம். நாமகரணத்துவமற்ற போதகர் என்ற வகையில் - நாமகரணத்துவமற்ற ஊழியக்காரரான பேதுரு மூலமாக - தேவனிடமிருந்து வந்த இந்த ஆவியானவர் நாமகரணத்துவமற்ற கிறிஸ்தவத்தைப் போதித்து, நாமகரணத்துவமற்ற கிறிஸ்தவர்களை ஏற்படுத்தி, மற்றும் “எருசலேமில் இருந்த சபை”யாகிய நாமகரணத்துவமற்ற சபையொன்றைக் கட்டி எழுப்பினார்.

நமது முந்திய பாடத்தின் முடிவில் உள்ள சிந்தனைகளையும் நினைவில் வைபுங்கள். இந்த சபை நடத்தப்பட்டதுபோல சபை கூட்டங்களை நடத்தி, இந்தக் கூட்டத்தில் போதிக்கப்பட்ட அதே சத்தியங்களைப் பிரசங்கித்து, எருசலேமில் இருந்த அந்தக் கூட்டத்தைப் போலவே இரட்சிக்கப்படாத மக்களை இரட்சிக்கப்பட அவர்கள் செய்ய வேண்டியவைகளைச் செய்யும் படிக்கு வேண்டுகோள் விடுக்கின்ற எவரும் நாமகரணத்துவமற்ற கூட்டங்களை நடத்துகின்றவராகவும், நாமகரணத்துவமற்ற கிறிஸ்தவத்தைப் போதிக்கின்றவராகவும் இருக்கின்றார். மற்றும், இப்படிப்பட்ட போதனையைப் பெற்றுக் கொள்ளுகின்றவர்கள் நாமகரணத்துவமற்ற கிறிஸ்தவர்கள் ஆகின்றனர். பரிசுத்த ஆவியானவரின் இந்த ஊழியத்தைப் போல உண்மையாய்ச் செய்வதைத் தவிர வேறு எந்த வழியிலும் நாம் நாமகரண மற்ற கிறிஸ்தவத்தைக் கொண்டிருக்க முடியாது. பின்வருவது தான் நாமகரணமற்ற கிறிஸ்தவம் என்பது “எவ்விதம்” சாத்தியமாகின்றது என்பதைக் கூறுகின்றது: எருசலேமில் இருந்த இந்தக் கிறிஸ்தவர்களுடன் பரிசுத்த ஆவியானவரின் ஊழியத்தை அப்படியே பின்பற்றுகின்ற ஒருவர் கிறிஸ்தவர் என்பதைத் தவிர வேறு எவராகவும் ஆக முடியாது.

எருசலேமில் பலத்த காற்று அடிக்கிற முழக்கத்துடன் பரிசுத்த ஆவியானவர் வந்தபொழுது, அது ஒரு பெருங்கூட்டத்தைக் கூட்டியது, அக்கூட்டத்தில் கிறிஸ்துவை விசுவாசியாதவர்கள் இருந்தனர், அந்தக் கூட்டத்தில் இருந்தவர்கள்தான் ஐம்பது நாட்களுக்கு முன்பாக அவரைச் சிலுவையில் அறைந்திருந்தனர். மகிமையின் கர்த்தரைச் சிலுவையில் அறைந்து பாவிசுளாயிருந்த இந்தக் கூட்டத்தாருக்கு, அவர்கள் தேவனுடைய குமாரனையே உண்மையில் கொன்றிருந்தனர் என்று காண்பிப்பதே, செய்யப்பட வேண்டிய முதல் பணியாய் இருந்தது. ஆகவே, பேதுருவுக்குள் இருந்த பரிசுத்த போதகர் இயேசுவைப் பற்றிப் பிரசங்கிக்கத் தொடங்கி, அவரே ஆண்டவராகவும் கிறிஸ்துவராகவும் தேவனுடைய வலது பாரிசுத்திற்கு உயர்த்தப்பட்டார் என்று உறுதிப்படுத்தினார். பேதுரு இயேசுவை தேவனுடைய குமாரன் என்று மறுக்க இயலாத உண்மை

களுடன் நிரூபித்த பிறகு அவிசுவாசிகளை அவர், “ஆகையால், நீங்கள் சிலுவையில் அறைந்த இந்த இயேசுவையே தேவன் ஆண்டவரும் கிறிஸ்துவ மாக்கினார் என்று ... அறியக்கடவர்கள்” (அப். 2:36) என்று கூறி அழைத்தார். பேதுருவின் மறுக்க இயலாத இந்தச் சாட்சியமானது பரிசுத்த ஆவியானவரால் வழிநடத்தப்பட்டு அவர்களின் இருதயங்களில் குற்ற உணர்வைச் செலுத்திற்று. இருதயம் துன்புற்ற நிலையில் பெருந்துக்கத்துடன் அவர்கள் தங்களின் இருதயம் மற்றும் ஆத்தும் விடுதலைக்காகக் கதறினார்கள்.

மீண்டும் இந்த ஊழியத்தைக் கண்ணோட்டமிட நாம் நிற்கின்றோம். உண்மையில் செய்யப்பட்டது என்ன? மற்றும் அது எவ்விதமாய் நிறைவேற்றப்பட்டது? இந்தக் கூட்டத்தில் இது வரையிலும் வல்லமை நிறைந்த பிரசங்கத்தைத் தவிர வேறு எதுவும் செய்யப்படவில்லை என்பதை நாம் கண்டிருப்பது உறுதி. இயேசு தாம் உரிமைகோரிய எல்லாமாக உள்ளார் என்ற மாபெரும் சத்தியத்தை ஒவ்வொரு இருதயத்திலும் நிலைநாட்டுவதற்காக பிரசங்கியார் கடினமாய் உழைத்திருந்தார்; அதாவது, அவர்கள் அக்கிரமக்காரர்களின் கரங்களால் அவரைக் கொலை செய்திருந்தனர்; மற்றும் தேவன் அவரைக் கல்லறையிலிருந்து எழுப்பி, தம் வலது பாரிசுத்தில் ஆண்டவராகவும் கிறிஸ்துவாகவும் உயர்த்தியிருந்தார். மாபெரும் மற்றும் இணங்கச் செய்யும் வாதத்துடன் அவர் (பேதுரு) இந்த சத்தியத்தை ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் சுயவெறுப்பினால் வெடிக்கும் வகையில் அவர்களின் இருதயங்களில் வீசினார். இந்தச் செயல்விளைவு எல்லாம் இயேசுவை அவர்களுக்குப் பிரசங்கித்ததினால் நிறைவேற்றப் பட்டது. வேறு எந்த முயற்சியும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை.

இந்தப் பிரசங்கத்தைக் கேட்க இந்த மக்கள் கூடிவந்த பொழுது, அவர்கள் இயேசுவின் உடல் பூமிக்கடியில் உறங்கிக் கொண்டிருந்தது என்றும், அவரது உரிமைகோருதல்கள் யாவும் தவறாயிருந்தன என்றும், ஐம்பது நாட்களுக்கு முன்பு அவரைத் தாங்கள் சிலுவையில் அறைந்தது சரியே என்றும் நம்பிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் தேவனுக்கு ஊழியம் செய்திருந்ததாக நம்பியிருந்தனர். இந்த நேர்மையான இருதயங்கள் எவ்வளவாய் மாற்றம் பெற்றன! அவர்கள் எவ்வளவாய் புலம்பினார்கள்! பேதுரு பேசியதைக் கேட்ட பிறகு அவர்கள் (தங்களின் முந்திய எண்ணங்களுக்கு) நேர் எதிரானவைகளை விசுவாசித்தனர் - அதாவது, இயேசுவின் உரிமைகோருதல்கள் எல்லாம் உண்மையே, அவர்கள் உண்மையில் தேவனுடைய கிறிஸ்துவைக் கொலை செய்திருந்தனர், மற்றும் அவர் மீண்டும் உயிருடன் வந்தார், அவர் தேவனுடைய வலது பாரிசுத்தில் கர்த்தராகவும் கிறிஸ்துவாகவும் உள்ளார். இதுவே அவர்களின் விசுவாசமாய் இருந்திருக்க வேண்டும், மற்றும் இந்தக் குற்ற உணர்வே அவர்களைச் சங்கடத்தில் ஆழ்த்திற்று.

பிரசங்கியார் தமது உரையைக் கேட்டவர்களின் இருதயங்களில் இருந்த இந்த விசுவாசம், குற்ற உணர்வு மற்றும் புலம்பல் யாவற்றையும் அறிந்த நிலையில், அவர்களுடைய துயருற்ற இருதயங்களுக்கு உதவினார். அவர்களை அதிலிருந்து விடுவிப்பதற்காக அவர், “மனந்திரும்புங்கள்” என்று

கூறினார். ஆகையால், இந்த இருதயங்களில் ஏற்பட்ட மாற்றமானது - அவர்களில் இருந்த துக்கம் மற்றும் துயரமானது - அவர்கள் கதறக் காரணமாயிற்று, இது மனந்திரும்புதலை உள்ளடக்காதிருந்தது. இது வரையிலும் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் யாவும், அவர்களின் கதறுதலும் கூட புறம்பானதாகவும், மனந்திரும்புதலைச் சார்ந்திராததாகவும் இருந்தது. எனவே அவர்களில் ஏற்பட்ட மாற்றமானது மனந்திரும்புதலுக்கு முன்னதாக இரட்சிக்கப்பட்டிராத இருதயங்களில் கொண்டு வரப்பட வேண்டிய மாற்றமாக உள்ளது. அவர்களின் துக்கம் நிறைந்த கதறுதலுக்குப் பரிசுத்த ஆவியானவர் பதில் அளித்தது போலவே இது உண்மையானதாக உள்ளது. இந்தத் துயரம் மற்றும் துக்கத்தில் இருந்து விடுதலை அடைவதற்காக அவர்கள் மனந்திரும்ப வேண்டும் என்று அவர்களுக்குக் கூறப்பட்டது. இது நாமகரணத்துவமற்ற போதனையாய் உள்ளது என்பதை நாம் ஒருக்காலும் மறந்து விடக் கூடாது!

துக்கம் மற்றும் துயரத்தின் செயல்விளைவுக்குக் காரணமான இந்த மாபெரும் விஷயம் என்ன? உறுதியாகவே ஒரு மாபெரும் மாற்றமானது இந்த இருதயங்களுக்குள்ளாக வந்திருந்தது. இந்த மாற்றமே துக்கம் மற்றும் துயரத்திற்குக் காரணமாயிற்று, ஆனால் இது மனந்திரும்புதலுக்கு முன்னதாகவே ஏற்பட்டிருந்தது. இது இயேசுவே ஆண்டவரும் கிறிஸ்துவுமாயிருக்கிறார் என்ற வகையில் அவர் மீது ஏற்பட்ட விசுவாசமாக இருக்க வேண்டும் என்பது உறுதியாகும். எனவே இந்த அளவு விசுவாசம் மனந்திரும்புதலுக்கு முன்பு ஏற்பட்டு இருக்க வேண்டும், மற்றும் கிறிஸ்துவுக்கு என்று நிகழும் ஒவ்வொரு மனமாற்றத்திலும் இது (விசுவாசம்) முன்பு உண்டாகின்றது. எனது போதனையில் நான் நாமகரணத்துவம் அற்றவனாக இருப்பதற்கு, மனந்திரும்புதலுக்கு முன்பு இந்த மாற்றம் வருகின்றது என்று நான் போதிக்க வேண்டும்.

பவலுக்குள் இருந்த பரிசுத்த ஆவியானவர் இதே ஒழுங்குமுறையையே போதித்தார்: “இப்பொழுது சந்தோஷப்படுகிறேன்; நீங்கள் துக்கப்பட்டதற்காக அல்ல, மனந்திரும்புகிறதற்கேதுவாகத் துக்கப்பட்டதற்காகவே சந்தோஷப்படுகிறேன்; நீங்கள் ஒன்றிலும் எங்களால் நஷ்டப்படாதபடிக்கு, தேவனுக்கேற்ற துக்கம் அடைந்தீர்களே. தேவனுக்கேற்ற துக்கம் ... இரட்சிப்புக்கேதுவான மனந்திரும்புதலை உண்டாக்குகிறது” (2 கொரி. 7:9, 10அ).

நாம் கவனித்துக் கொண்டிருக்கின்ற இந்தக் கூட்டத்தில் இருந்த மக்கள் துக்கம் கொண்டிருந்தார்கள் என்பது சந்தேகத்திற்கு இடமற்றதாகும் - உண்மையில், அது தேவனுக்கேற்ற துக்கமாய் இருந்தது. அவர்களிடம் பேதுரு “மனந்திரும்புங்கள்” என்று கூறினார். இது பரலோகத்தின் கட்டளையாக இருந்தது.

நான் வாசகர் ஒவ்வொருவருடனும் அமர்ந்து இந்த விஷயங்களைப் பற்றி “இருதயப்பூர்வமாக” பேச விரும்புகின்றேன். இந்த ஆதி கிறிஸ்தவர் களைப் போலவே கர்த்தருடைய பரிசுத்தவான்கள் “ஒரே இருதயமும் ஒரே மனமும்” (அப். 4:32) கொண்டவர்களாக இருத்தல் என்பது உலகின் இரட்சிப்புக்கு அவசியமானதாக உள்ளது. நமக்குள் பிரிவினை எதுவும்

இருத்தல் கூடாது. “நீர் (பிதா) என்னை (இயேசுவை) அனுப்பினீர் என்பதை உலகம் விசுவாசிக்கிறதற்காக” (யோவா. 17:21இ) நாம் யாவரும் ஒரே சிந்தையுடனும் ஒரே யோசனையுடனும் முழுமையாக இணைந்து ஒன்று கூடியிருக்க வேண்டும்.

கிறிஸ்துவின் மக்களுடைய நாமகரணமற்ற இந்தக் கூடிவருதலை ஆராய்வதில் நான் பாரபட்சமற்றிருக்க முயற்சி செய்கின்றேன். உண்மையில், நேர்மையான இருதயங்கள் ஒப்புக்கொள்ளாது போவதற்கு ஒரு இடத்தை (விஷயத்தை) நான் காண முடிவதில்லை என்ற அளவுக்குப் பரிசுத்த ஆவியானவர் இந்தக் கூட்டம் பற்றிய தமது (எழுத்துப்) பதிவில் மிகவும் தெளிவாக இருந்துள்ளார். இந்தத் தொடக்க காலக் கிறிஸ்தவர் களைப் போலவே நாமும் மகிழ்வாயிருக்கவும், அவர்கள் செய்ததையே நாமும் செய்யவும் வேண்டுமென்றால், ஏவுதல் பெற்ற இந்த உண்மைகளின் மீது நாம் கருத்து வேறுபாடு கொள்ள முடியும் என்று நான் நம்பவில்லை.

நம்மில் ஒருவர் தமது சொந்த போதனை அல்லது மற்ற சில மனிதருடைய போதனையைக் கொண்டிருந்து, நாம் பரிசுத்தவாண்களின் ஐக்கியம் மற்றும் நமது கர்த்தருடைய சத்தியம் ஆகியவற்றிற்கு மேலாக இந்தக் கொள்கையை நேசித்தால், தெய்வீகப் பதிவேட்டில் நமது கொள்கையை ஆதரிப்பதற்கான சில விஷயங்களை நாம் நிச்சயமாகக் காண முடியும். ஒருவர், நாமகரணக் கூட்டம் ஒன்றுடன் இணைவுற்று, அந்த இணைவில் தொடர்ந்திருக்கத் தீர்மானம் செய்தால், எளிய, நாமகரணமற்ற போதனையானது அவரை மாற்றாது. சத்தியத்தை நேர்மையாய்த் தேடுகின்ற யாவரும், பரிசுத்த ஆவியானவரால் இயக்கப்பட்ட இந்தக் கூட்டத்தின் தெளிவான உண்மைகளைத் தங்கள் இருதயத்தில் மிகுந்த பாரத்துடன் சிந்திக்கும்படி நான் ஊக்கமாய் வேண்டுகோள் விடுக்கின்றேன். பின்வரும் தேவ வசனங்களில் ஞானமுள்ள மனிதரின் கண்ணோட்டத்தை தயவு செய்து பகிர்ந்து கொள்ளுங்கள்:

அவைகள் உன் கண்களை விட்டுப் பிரியாதிருப்பதாக; அவைகளை உன் இருதயத்துக்குள்ளே காத்துக்கொள். அவைகளைக் கண்டு பிடிக்கிறவர்களுக்கு அவைகள் ஜீவனும், ... எல்லாக் காவலோடும் உன் இருதயத்தைக் காத்துக்கொள், அதனிடத்தினின்று ஜீவஊற்று புறப்படும். ... உன் கண்கள் நேராய் நோக்கக்கடவது; உன் கண்ணிமைகள் உனக்கு முன்னே செவ்வையாய்ப் பார்க்கக் கடவது. உன் கால் நடைையைச் சீர்தூக்கிப் பார்; உன் வழிகளெல்லாம் நிலைவரப்பட்டிருப்பதாக. வலதுபுறமாவது இடதுபுறமாவது சாயாதே; உன் காலைத் தீமைக்கு விலக்குவாயாக (நீதி. 4:21-27).

மீண்டும் நாம், எருசலேமின் இந்தக் கூட்டத்தின் மீதான ஆய்வில் முன்னோக்கிச் செல்லுவோம். துக்கமும் துயரமும் அடைந்திருந்த இந்த இருதயங்களிடத்தில், “நீங்கள் மனந்திரும்பி, ஒவ்வொருவரும் பாவ மன்னிப்புக்கென்று இயேசு கிறிஸ்துவின் நாமத்தினாலே ஞானஸ்நானம் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள் ...” (அப். 2:38) என்று கூறப்பட்டது. இது தேவனுடைய குமாரனைக் கொலை செய்திருந்த பயங்கரமான பாவத்தின்

சுமையினால் பெரும் துயர் அடைந்திருந்த இருதயங்களுக்குத் தரப்பட்ட பதிலாகும் என்பதை நினைவில் வையுங்கள். இது அவர்களின் இருதயங்களில் கனமாய் சுமரப்பட்ட பாவமாக இருந்தது. இதைச் செய்தமைக்காக அவர்கள் ஆழ்ந்த வருத்தமுற்று, இதை முடிவுக்குக் கொண்டு வரத் தயாராக, இருதயப்பூர்வமாகத் தயாராக இருந்தனர் - ஆனால் இது எவ்விதம் முடிவுக்குக் கொண்டு வரப்படக்கூடும்? “நாங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்?” என்பதே அவர்களின் இருதயங்களின் கதறுதலாயிருந்தது (அப். 2:37). இப்படிப்பட்ட பயங்கரமான பாவத்திலிருந்து விடுதலையாவதற்கு ஏதாவது செய்ய முடியுமா முடியாதா என்று அவர்கள் திகைத்திருப்பார்கள் என்பது உறுதி. “மனந்திரும்புங்கள்” என்பதே பதிலாயிருந்தது. உண்மையில் பேதுரு, “ஆண்டவராகிய கிறிஸ்துவுக்கு உங்களை ஒப்புக் கொடுங்கள். அவருடைய சித்தத்தை உங்களுடைய சித்தமாக்குங்கள். எந்தத் தயக்கமும் இன்றி உங்களை அவரிடத்தில் திருப்புகள்” என்று கூறினார். மக்களிடம் அவர், “ஒவ்வொருவரும் பாவமன்னிப்புக்கென்று இயேசு கிறிஸ்துவின் நாமத்தினாலே ஞானஸ்நானம் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்; அப்பொழுது பரிசுத்த ஆவியின் வரத்தைப் பெறுவீர்கள்” (அப். 2:38) என்று கூறினார்.

இந்தப் பதிலைக் கொடுத்ததில், பரிசுத்த ஆவியானவர் இந்த இருதயங்களுக்கு மன்னிப்பின் நிபந்தனைகளையும் அல்லது குற்றத்திலிருந்து விடுதலையாவதையும் உள்ளடக்கியிருந்தார் என்பதை நாம் யாவரும் இருதயப்பூர்வமாக ஒப்புக் கொள்பவர்களாய் உள்ளோம். இந்த பதிலின் நிபந்தனைகளுக்கு இணங்கிச் செல்லும் ஏதோ ஒரு இடத்தில் அவர்கள் விடுதலையை, குற்றத்திலிருந்து விடுவிக்கப்படுதலை, மன்னிப்பைக் காண்பார்கள். இந்த விடுவிக்கப்படுதலானது மனந்திரும்புதல் ஏற்படும் வரையிலும் உண்டாகவில்லை என்று நாம் உறுதியாய்க் கூறலாம். அவர்கள் மனந்திரும்பி, எவ்விதத் தயக்கமும் இன்றி தங்களைக் கிறிஸ்துவுக்குக் கொடுத்த பொழுது, அவர்கள் தங்களின் பாவமன்னிப்புக் கென்று ஞானஸ்நானம் பெறவேண்டும் என்று கூறப்பட்டது. பாவத்திலிருந்து விடுதலை அல்லது மன்னிப்பு என்பது பதிவேடு முழுவதிலும் இந்த ஒரு இடத்தில்தான் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்த ஒரு முறைதான், துக்கப்பட்டுக் கிடந்த இருதயங்களுக்கு, அவர்களின் பாவ “மன்னிப்புக் கென்று” ஞானஸ்நானம் பெற்றுக்கொள்ளும்படி கூறப்பட்டது. இந்த இருதயங்கள் இவ்விடத்தில் எதற்காக ஞானஸ்நானம் பெறும்படி கூறப்பட்டதோ அதனிடத்திற்கு ஏற்கனவே வந்தடைந்திருத்தல் அல்லது வந்திருத்தல் என்பது சாத்தியமாய் உள்ளதா? இல்லையே. மற்றும், இந்த இருதயங்களுக்கு அவர்களின் ஞானஸ்நானத்தின்பொழுது பரிசுத்த ஆவியின் வரம் கிடைக்கும் என்று வாக்களிக்கப்பட்டிருந்தது.

பதிவேடானது, “அவனுடைய வார்த்தையைச் சந்தோஷமாய் ஏற்றுக் கொண்டவர்கள் ஞானஸ்நானம் பெற்றார்கள். அன்றையத் தினம் ஏறக்குறைய மூவாயிரம் பேர் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டார்கள்” (அப். 2:41) என்று கூறகின்றது. அந்த நாட்களில், “இரட்சிக்கப்பட்டவர்களை” (அப். 2:47) தேவன் அனுதினமும் இரட்சிக்கப்பட்டவர்களுடன் சேர்த்துக்

கொண்டுவந்தார். இந்த மக்கள் சேர்க்கப்பட்ட போதுதான் - அது வரைக்கும் அல்ல - தேவனுடைய சபையாகவும், அதன் உறுப்பினர்களாகவும் இருந்தார்கள் என்று நாம் கண்டுள்ளோம். இந்த மூவாயிரம் ஆத்துமாக்களும் ஞானஸ்நானத்தின் பொழுது (சபையில்) சேர்க்கப்பட்டனர், அவ்வாறு அதில் சேர்க்கப்பட்ட பொழுது அவர்கள் தேவனுடைய சபையின் உறுப்பினர்களாயினர்.

நாமகரணத்துவமற்ற இந்தக் கூட்டத்தில் மக்கள் விசுவாசிக்கும்படியும், ("நிச்சயமாய் அறியக்கடவர்கள்"), மனந்திரும்பும்படியும், பாவமன்னிப்புக்காக ஞானஸ்நானம் பெறும்படியும் கூறப்பட்டனர் என்பதில் வேதவசனங்கள் தெளிவாக உள்ளன. மக்கள் ஞானஸ்நானம் பெற்ற பொழுது இரட்சிக்கப்பட்ட சீஷர்களின் கூட்டத்தில் சேர்க்கப்பட்டனர் மற்றும் அவர்களின் ஞானஸ்நானத்தின்பொழுது அவர்களுக்குப் பரிசுத்த ஆவியானவரின் வரம் கொடுக்கப்பட்டது என்பதும் வேதவசனத்தின்படி உறுதியானதாக உள்ளது. நேர்மையான இருதயம் எதுவும் ஆழ்ந்து சிந்தித்துக் கணப்படுத்தும் வகையில் இந்த உண்மைகள் தனிச் சிறப்பு உடையவைகளாய் உள்ளன.

"பாவமன்னிப்புக்கென்று" என்ற சொற்றொடரில் உள்ள "என்று" என்பதற்கான அர்த்தத்தை இன்னொரு வேளையில் நாம் கண்டறிவோம். இருப்பினும் பின்வருவதை நாம் ஏற்கனவே முடிவு செய்துள்ளோம்: நாமகரணத்துவமற்ற இந்தக் கூட்டத்தில் போதிக்கப்பட்டதை மக்களுக்குக் கற்பிக்கின்ற ஒருவர் தமது போதனையை வேதாகமத்தின் வார்த்தைகளிலேயே வாசிக்க முடியும்; அவர் தாம் நாமகரணத்துவமற்றவர் என்பதிலும், தேவனுடைய சபையையே கட்டி எழுப்புகின்றார் என்பதிலும் நிச்சயமாயிருக்க முடியும். என்றால், அவர் போதிக்கின்றது என்ன? அவர், இயேசுவே ஆண்டவரென்றும் கிறிஸ்து என்றும் மக்கள் விசுவாசிக்கும்படி போதிக்கின்றார், மற்றும் அவர்கள் தேவனுக்கேற்ற இந்தத் துக்கத்தை மக்கள் விசுவாசிக்கும்படி போதிக்கின்றார். விசுவாசித்து, அதன் விளைவாகத் துக்கப்படுகின்றவர்களை மனந்திரும்பும்படி அவர் அழைக்கின்றார்; மற்றும், விசுவாசித்து, துக்கப்பட்டு, மனந்திரும்பியவர்களை அவர்களின் பாவமன்னிப்புக்கென்று ஞானஸ்நானம் பெறும்படி அவர் அழைக்கின்றார். அவர்கள் கீழ்ப்படியும் போது, தேவனுடைய சபையாகிய இரட்சிக்கப்பட்டவர்களுடன் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுவார்கள் மற்றும் பரிசுத்த ஆவியின் வரத்தைப் பெறுவார்கள் என்ற தேவனுடைய வாக்குத்தத்தத்தையும் அவர் கொடுக்கின்றார். இப்படிப்பட்ட ஒரு போதகர் பேதுருவைப் போன்றே கிறிஸ்தவராகவும் பிரசங்கியாராகவும் இருக்கின்றார், மற்றும் அவருடைய பிரசங்கத்தினால் கிறிஸ்துவிடம் கொண்டு வரப்பட்டவர்கள் அந்த மூவாயிரம் பேரைப் போன்ற கிறிஸ்தவர்களாகவே உள்ளனர். அவர்கள் தேவன் தங்களைச் சேர்த்துக் கொண்ட சபையின் உறுப்பினர்களாக மட்டுமே இருக்கின்றனர்.